

och lefva soldaters fria lif här liksom på andra sidan hafvet. kom! Må djäfvulen och de påfviske taga oss, om vi skola gå och rota i jorden hos bönderna! Nej, annat slag och friska tag! Kom, pojkar!»

»Nej, vi fara hem till Finland; vi vill intet följa hafva med dig och dina kamrater.»

»Ja så, gör som ni vill, edra finnkolicher. Jag ger eder fan. Ni äro dummare än svin.»

Därmed gick sällskapet uppåt gatan.

»Hvad tror ni om Vargen och hans sällskap?» sporde Piggen sina kamrater.

»Att han jämte de andra stanna i galgen, och där borde han varit långt före detta,» svarade Munter.

»Ja, nog gör han något bofstreck, det slår ej fel. Väl vi äro honom kvitt!» tillade Ram.

Följande dag buro våra finnar sina tillhörigheter ombord på Gefleskutan, och några veckor senare återfinna vi dem lägrade i en skogsbacke i närheten af staden. De hade icke velat bo där inne, utan hellre slagit sig ned i skogen under det de väntade på någon lägenhet att komma öfver till sitt fosterland.

Det var Ram och Piggen som sutto vid elden och pratade. »Undrar,» sade den senare, »om Munter fått se någon finnskuta i dag.»

»Ja, Gud vet; det synes vara ondt om dem i staden denna årstid. Men kommer ingen snart, få vi väl söka oss arbete, ty här i skogen är icke mycket att få.»

»Arbete! Det lära vi väl icke få något som förslår, då så mycket löst folk finnes nu. Då få vi gå åt annat håll. Men tyst! Där hör jag Munter komma. Han talar med någon! Det är en af våra landsmän.»

Snart blef Munter synlig, liksom hans följeslagare. De voro i ett lifligt samspråk. Då de hunnit fram till elden sade Munter, att något fartyg som gick till Finland hade han icke påträffat, men väl en finne som bodde långt uppe i Dalaskogarna och hade det bra. Där vore skogarna fulla af vildt, sjöar, bäckar och älfvar af fisk. »Om vi skulle göra en tur däråt? Ty mot hösten, säger folket därnere i hamnen, finns lägenhet till Finland nästan hvarje dag. Jag är hågad